

Pomoc Klubu přátel Člověka v tísní lidem bojujícím za svobodu

Demonstrace buddhistických mnichů v Rangúnu přerostly v masové akce odporu velké části národa.

Veškeré akce byly ale potlačeny a řada lidí skončila ve vězení či utekla do sousedního Thajska.

Člověk v tísní pomáhá organizovat akce na pomoc barským politickým vězňům i doma.

BARMA

Obyvatelé Barmy stále čelí jednomu z nejrepresivnějších režimů současnosti. Vojenská junta i nadále porušuje lidská práva a systematicky potlačuje etnické menšiny v zemi. I když Barmu letos pravděpodobně čekají první volby po dvaceti letech, tvrdé zákony z nich už předem vyřazují důležité opoziční vůdce.

Z prostředků Klubu přátel jsme loni prostřednictvím místních partnerů předali drobnou finanční pomoc 115 rodinám politických vězňů. Za zhruba 100 dolarů, což se v Barmě rovná několika měsíčním platům, rodiny nakoupily především potraviny a léky pro své vězněné blízké.

Podpořili jsme také několik občanských organizací, které pracují podobně jako dříve disenti v Československu. Jedna z těchto organizací pořádá tajně přednášky o lidských právech ve městech i na vesnicích. Další pomáhá rodinám, jejichž děti byly násilně naverbovány do armády jako dětské vojáky. Stížnostmi a protesty tato organizace loni vymohla propuštění několika dětí a jejich návrat domů.

Opět jsme také podpořili mladé reportéry, kteří natáčejí dění v Barmě a své záběry posílají exilovým médiím. I díky podpoře Klubu přátel se jejich počet zvyšuje. Zatímco v době natáčení Barmského VJ měla exilová televizní stanice Democratic Voice of Burma v zemi 40 tajných reportérů, dnes jich má již kolem sta.

PATNÁCT LET ZA DOPIS PRO OSN

Rodiny politických vězňů jsou v těžké životní situaci, přesto se nevzdávají a mnohé z nich pokračují v opoziční činnosti. Když byl osmapadesátiletý člen Národní ligy pro demokracii v roce 2008 zatčen, jeho rodina čtyřicet dnů nevěděla, kde se nachází. Později byl odsouzen k 15 letům vězení za podepsání dopisu pro OSN, který kritizuje situaci v Barmě. Jeho šestadvacetiletý syn jde přesto v jeho stopách. „Když zatkli mého otce, začal jsem přemýšlet, co jsou to lidská práva, kdo je má a proč je my Barmánci ztrácíme. Nakonec jsem se zapojil do organizace, která Barmánce o lidských právech vzdělává,“ uvedl. Společnost Člověk v tísní proto loni pozvala mladého aktivistu na tříměsíční stáž, během níž lidsko-právní problematiku studoval. Dnes je opět v Barmě a tajně školí své spoluobčany o jejich právech a jak je mohou bránit. Stejně jako jeho otec tímto riskuje roky vězení.

Společně s našimi partnery na místě budeme usilovat o propuštění politických vězňů. Zároveň budeme z prostředků Klubu přátel nadále podporovat rodiny, jejichž členové byli uvězněni jen za to, že informovali o skutečné situaci v Barmě.

Člověk v tísní se dlouhodobě snaží zlepšit podmínky obyčejných lidí v Barmě.

Kubánská policie organizuje zstouzení a bití odpůrců režimu. Na vlastní kůži to zažil i lékař Darsí Ferrer.

Sídlo Výboru na obranu revoluce. Každý týden se zde scházejí „domovní důvěrníci“, aby udali své nepohodlné sousedy.

Prázdná výloha je každodenní kubánská realita. Obchody nemají co nabídnout a Kubánci stejně nemají za co nakupovat.

KUBA

Rok 2009 byl pro Kubánce jedním z ekonomicky nejtvrdějších za posledních 20 let. Ekonomické škrty se odrazily nejen v dlouhých stranických projevech, ale především v životech běžných Kubánců. Průměrný oficiální plat 16 dolarů na měsíc sotva vystačí na přežití i s podporou přidělové knížky. Ta Kubáncům garantuje nárok na kilo rybiho masa, půl kila fazolí či 1,5 kg cukru na měsíc.

Dopady těchto škrtek nejvíce oklešťují životy lidí na okraji kubánské společnosti, kteří nemají nárok ani na přidělovou knížku. Kvůli šetření se zhoršují i už tak děsivé podmínky v kubánských věznicích. Vězni dostávají jen naprosté přidělové minimum a jsou závislí na lécích a potravinách, které jim přinesou jejich rodiny.

Díky podpoře z Klubu přátel Člověka v tísni jsme byli schopni zajistit pomoc pro 204 rodin politických vězňů v podobě léků i peněz na nákup základních potravin. Stejně tak nám Klub přátel pomohl podpořit 42 pronásledovaných nezávislých novinářů a 15 skupin občanských aktivistů, které se snaží o vytvoření zárodků svobodné společnosti a monitorují porušování lidských práv.

DO VĚZENÍ ZA LÉČENÍ DISIDENTŮ

Jedním z podpořených perzekuovaných aktivistů je Darsí Ferrer, nezávislý novinář a lékař všech, kterým je z politických důvodů odírána zdravotní péče. Provinil se pouze tím, že distribuoval léky nakoupené z peněz z Klubu přátel rodinám politických vězňů, zdarma půjčoval nedostupnou lékařskou literaturu a psal analýzy polemizující s oficiálními vládními statistikami.

Ferrer byl nejprve podroben „aktu zapuzení“. Před bytem disidenta se shromáždil policií organizovaný „rozhořčený dav“, který řval nadávky, házel kamení a nakonec lékaře zbil. Účast na těchto „aktech zapuzení“ je povinná zejména pro studenty, nechtějí-li být vyhozeni ze školy nebo i dělníky z továren. Následně byl Ferrer uvězněn a od té doby je ve vazbě bez řádného soudu. Jeho rodině pomáhají přežít nejenom lidé, kterým on sám mnohdy zachránil život, ale také pomoc a dary členů Klubu přátel. Lidem jako je Ferrer a mnohým dalším budeme pomáhat i v roce 2010 s nadějí, že se situace na Kubě postupnělepší.

Vlajky v ulicích rozpadajících se uliček staré čtvrti v Havaně.

BĚLORUSKO

Již více než 15 let režim prezidenta Alexandra Lukašenka dává Bělorusům i světové veřejnosti lekci z do očí bijícího porušování základních lidských práv. Stát na hranicích Evropské unie je často označován za poslední evropskou diktaturu. A toto přirovnání rozhodně není přehnané.

V Bělorusku pokračuje naše pomoc nespravedlivě stíháním. V uplynulém roce jsme díky Klubu přátel mohli podpořit 31 rodin. Zaměřili jsme se hlavně na rodiče a mladé aktivisty zatčené a soudně stíhané za účast na akcích opozice, rodiny studentů vyloučených z univerzit a rodiče propuštěné z práce na základě jejich politického názoru nebo občanské angažovanosti.

Podporujeme nadále činnost Rodičovského výboru, který sdružuje rodiče mladých perzekuovaných aktivistů a členů opozice. Hradíme i výdaje na léky a vitamíny a psychologickou pomoc. Zejména po propuštění z vězení. V několika případech jsme zaplatili i právní pomoc a náklady na advokáty nespravedlivě obviněných.

Autoritativní režim s opírá o policii i armádu.

NÁTĽAK REŽIMU DOVEDL AKTIVISTKU K SEBEVRAŽDĚ

Odstrašujícím příkladem brutálního nátlaku režimu se v roce 2009 stal případ politické aktivistky Jany Paljakové. Policisté v civilu ji zatkli v jejím bytě a převezli na služebnu. Během výslechu ji bili po ruku a nohu. Ten den byl do města plánován příjezd prezidenta Lukašenka a zatčení Paljakové bylo s největší pravděpodobností preventivním. Po propuštění se aktivistka obrátila na úřad prokuratury se stížností na postup policie. Po sérii dovolávání k vyšším instancím obdržela odpověď – obvinění z pomluvy. Přestože po výslechu pořízená lékařská zpráva dokazuje opak, podle vyjádření oficiálních míst ji nikdy nikdo nebil.

Více než půl roku čelila Paljaková i její matka každodennímu zastrašování anonymů i výhružkám z oficiálních míst. Soud ji následně uznal vinnou a odsoudil za pomluvu ke dvou a půl letům vězení. Navíc měla zaplatit pokutu 350 dolarů. Do výkonu trestu už Jana nenastoupila. Zvolila raději dobrovolnou smrt. Jana Paljaková byla několik let výraznou osobou lidskoprávní komunity i demokratické opozice v Bělorusku.

I v roce 2010 se zaměříme na přímou pomoc lidem, kteří jsou pod tlakem režimu vyhazováni z práce a z universit nebo souzeni za účast na opozičních akcích.

Zemi vládne již řadu let prezident Lukašenko. S jeho portréty se můžete setkat všude.

Rodiče pronásledovaných aktivistů se začali organizovat a poskytují si navzájem pomoc a podporu.

Pohřeb Jany Paljakové. Šikanu režimu nevydržela. Před nástupem do vězení raději spáchala sebevraždu.